

foglalkozási ágaknál, mint aminő az ügyvéd is, alapdíjat szed az előfizetőtől. Az ügyvédet sokkal többen keresik telefonon, mint ahányszor ő hívni kénytelen. Ha már most az ügyvédnek nincs telefonja, mi sem természetesebb, minthogy őt felhívni nem lehet és valójában magának a kincstárnak okoz kárt ez a rövidlátó üzleti politika. Ha már nem lehet általánossá tenni, hogy az előfizető csak a beszélgetései után fizessen díjat, az ügyvédnél meg kellene hogy adja ezt a kedvezményt a telefonigazgatóság, hiszen elsősorban az ő érdeke, hogy minden ügyvédi iroda fel legyen telefontal szerelve, hogy azt minden ügyfél bármikor felhívhassa és ezáltal a telefonüzem jövedelmezőségét emelje.

Ma, amikor szőnyegen van a telefondíjak revíziója, a postáigazgatóság figyelmébe ajánljuk ezt a körülményt, amely emellett egy egész csekélyke kis segítséget s egy egész szerény kis megbecsülést jelentene az ügyvédség számára.

Választottbíróági központról sok szó esik ma, amelyet igen érdemes férfiak próbálnak megvalósítani. Egész szerényen szeretnénk ehhez a kérdéshez hozzászólni, anélkül, hogy közérdeket vagy közérdekű próbálkozásokat sérteni — elgáncsolni akarnánk. Az ügyvédség mindenkor különös megbecsüléssel viseltetett a választott bíróági intézmény iránt, amely valójában megfelelő feltételek mellett a gyors és kiegyenlítő ítélkezésnek egyik legerősebb eszköze.

De úgy érezzük, fel kell emelnünk a tiltakozó szavunkat minden olyan intézmény létesítése ellen, amely a tradícióval bíró és jól bevált tőzsdebíróági intézmény megerőtlenítésére volna alkalmas.

Más oldalról nézve a kérdést, nem tudjuk helyeselni az új próbálkozásban megnyilatkozó korlátozó rendszert, amely éppen azért, mert nem törvényen alapuló átfogó gondolat — híjával van, a tőzsdebíráskodás előnyeinek anélkül, hogy esetleges hátrányait kiküszöbölni tudná. Egy oly választott bíráskodási rendszer, amelyben a bírák és különösen az elnökök előre kijelölt személyekből választhatók, éppen ott gyöngítik ezt az intézményt, ahol egyébként hosszú évezredes fejlődés eredményeként a legerősebb. A felek szabad bíróválasztó jogában és az elnök személyének megkötött kijelölési lehetőségében.

Anélkül tehát, hogy állást foglalni kívánnánk a kérdésben, ezeknek a kifogásainknak hangot adni kötelességünknek tartottuk.

Miniszteri ankét tárgyalta az ügyvédek helyzetét. Régi kívánsága valósult ezzel meg az ügyvédi karnak. Hogy a kívánság mögött mennyi volt a komoly érdek, azt nem annyira az ankét mint az ezt követő miniszteri elhatározás lesz hivatva igazolni.

Hiszen az ügyvédség képviselői aligha tudtak új érveket, új eszméket felvetni, olyat, amelyet az ügyvédség évtizedek óta ne hangoztatott volna. Egy eredménye mégis volt ennek az ankétnek, ezt már ma is megállapíthatjuk: újra szót emelt a mi érdeünkben a Kúria nagynevű elnöke, amidőn a köztisztviselő ügyvédek nehéz kérdéséhez oly sok megértéssel s a legmagasabb bíróhoz méltó pártatlansággal szólt. Örömmel üdvözljük tehát az ankétot, ha semmi másért, azért, mert módot és lehetőséget nyújtott Juhász Andor önmagyméltóságának ahhoz, hogy miként egy élet pályáján mindenkoron, ez alkalommal is az ügyvédség védelmére siethetett. Vajha az igazságügyminiszter úr az ügyvédség érdekében mindazt megvalósítaná, amit a legnagyobb magyar bíró az ügyvédség ügyében ebben a nagy életperben méltányosnak tart.

IRODALOM.

Fegyelmi judikatura. (*A magyar kir. Kúria ügyvédi tanácsának gyakorlata 1930.—1933. VI. 30. Közlik: dr. Biró László, dr. Grünhut Jenő, dr. Wolf Ernő budapesti ügyvédek. Előszót írta dr. Pap József, a budapesti ügyvédi kamara elnöke. Budapest, 1933. — 228 lap.*)

Az ügyvédi fegyelmi bíraskodás nemcsak azért állítja a bírót rendkívül nehéz feladat elé, mert — miként arra *Pap József* a könyvhöz írott előszavában reámutat — a fegyelmi vétségek kimerítő, taxatív felsorolása fogalmilag sem képzelhető s így kodifikációjuk egyenesen lehetetlen, hanem mert a fegyelmi bírónak az elébe kerülő esetet a büntető bíró szempontjain túlmenően egy speciális szemüvegben, az ügyvédi etika szemüvegében kell vizsgálat tárgyává tennie.

S mindjárt elüljáróban le kell szegeznünk: ha végigtekintünk a magyar ügyvédi fegyelmi ítélkezésnek előttünk fekvő legújabb termésén, jóleső megnyugvással állapíthatjuk meg, hogy legfőbb fegyelmi bíróságunk bölcs megértéssel mérlegeli ugyan a megváltozott anyagi és ezzel szoros kapcsolatban szükségyszerűen in peius ható erkölcsi tényezőknek az egyén magatartására való hatását, de az „Umwertung aller Werte“ mai korszakában sem téveszti szem elől legfőbb feladatát, az ügyvédi kar tekintélyének és az iránta megnyilvánuló bizalomnak erős kézzel való megvédelmezését.

A fegyelmi bíraskodás szemüvegén át nézve, a rosszaló értékítéletet kiváltó egyéni magatartások három kategóriája különböztethető meg: az elsőbe tartoznak azon magatartások, amelyek úgy az egyéb büntető jogszabályokban körülírt valamely bűncselekmény, mint valamely fegyelmi vétség tényállásának elemeit magukban foglalják; a második kategória a büntetőjogilag irreleváns, fegyelmileg azonban büntetendő s végül a harmadik a büntetőjogilag releváns, fegyelmileg azonban nem